

for sig ikke egentlig er noget imod, at Forslag paa Finansloven og Lønningslove samtidig bringes til Afslutning, idet selvfølgelig det, at man bringer en Forhøjelse i Forslag paa Finanslovsforlaget, ikke vil virke akkumulativt med Forslag paa en Lønningslov, idet Lønningsloven, hvis den kommer, vil overflødiggøre de andetsteds foreslaaede Lønningsforhøjelser. Saa er der kun et enkelt Punkt, der er bragt frem, som jeg skal omtale, før jeg kommer til at tale om Frederiks Hospital. Det er Spørgsmaalet om Museumsetifetterne. Hvad dette Spørgsmaal angaar, vil jeg sige, at der er, i Overensstemmelse med de Ønsker, som bleve udtalte her i Rigsdagen, tilfrevet samtlige de af Staten understøttede Museer i Provinserne om Muligheden af at realisere dette Ønske, ligesom man har genoptaget Forhandlingerne med Museerne her om i videste Udstrækning at imødefkomme dette. Der kan naturligvis være Tilfælde — det ville vist alle indrømme — hvor det ikke kan imødefkommes. Der er jo Smaa Ting, saa vel i den etnografiske som i Oldsagssamlingen, hvor det ikke er muligt, men det bliver en Sag for sig.

Jeg kommer nu til de Bemærkninger, som faldt om Frederiks Hospital. Jeg skal derom først bemærke, at det, som henstilles i Betænkningen, ikke finder sit Udtryk i Finanslovsforlaget for selve Hospitalets Vedkommende. Det, der fremsættes der, er nemlig et Ønske om, at man maatte faa Budgettet meddelt paa en anden Maade end tidligere. Det har jeg ikke noget imod, og det vil kunne ske. Det har jo altid været meddelt skriftlig, og jeg antager, at Meningen nu er den, at man ønsker det optaget i Anmærkningerne. Sagen er jo den, at Frederiks Hospital er en Stiftelse og vedkommer direkte kun Opstillingen paa Finansloven med Hensyn til Tilstud eller Understud. Det er for Djebliffet den gældende Ordning. Ministeriet nærer Haab om, at Sagen, naar det gentagne Gange forelagte Lovforslag om Bygningen af et nyt Frederiks Hospital endelig gennemføres, da kan ordnes saaledes, at det gaar ind under Statens Drift, og det vil da være en Selvfølge, at det bliver statsumiddelbart, som saa mange andre Ting ere det. Saaledes er jo Ordningen imidlertid ikke for Tiden, og den gældende Ret medfører altsaa, at det ikke kan optages paa selve Finanslovsforlaget, men det kan jo fremstilles trykt i Anmærkningerne. Det er der ikke det mindste i Vejen for, og videre gaar, efter hvad jeg forstaa, heller ikke Udvalgets Ønske. Ved at omtale dette, er den ærede Ordfører tillige kommen ind paa Ting og

Spørgsmaal, som ikke forekomme mig at staa i en nødvendig Berøring med dette Spørgsmaal, og som jeg beklager ere fremkomne allerede af den Grund, at det ikke behøvedes til Motiveringen af det Ønske, der er fremsat. Dernæst beklager jeg det ogsaa, fordi den ærede Ordfører jo i sine Udtalelser ikke indskrænkede sig til at referere og gengive Sigtelser, som ere fremkomne i en Pjece af en afgaaet Embedsmand ved Frederiks Hospital, saaledes at hans Udtalelser kunde betyde alene, at Ministeriets Opmærksomhed henleedes paa disse, hvortil jeg da vilde svare, at det har Ministeriet selvfølgelig haft sin Opmærksomhed henvendt paa og har gjort de Skridt, som denne Hensyntagen nødvendig gjorde. Den ærede Ordfører har imidlertid ikke indskrænket sig hertil, men tog ogsaa, i det mindste hvis jeg forstod ham rigtigt, stærkt Parti i Sagen, saaledes at han gjorde de Sigtelser, som ere fremsatte i denne Pjece, til sine. Dette beklager jeg, fordi den ærede Ordfører derved har udsat sig for at begaa en Uretfærdighed. Det er jo nemlig saa, at der lige over for hver af disse Sigtelser er et Forsvar, som den paagældende Embedsmand ifølge sin embedsmæssige Pligt har afgivet til Ministeriet. Dette Forsvar har jo ikke kunnet være den ærede Ordfører bekendt, fordi jeg ikke har kunnet meddele det endnu. Ved at gøre Anklagen til sin forekommer det mig nu, at den ærede Ordfører har forshyndet sig mod den gamle Regel, at man ogsaa skal høre den anden Part, inden man sælger en Dom. Jeg vilde i hvert Fald ønske, at jeg havde Lov til at betragte det, den ærede Ordfører sagde, ikke som en Anklage fremsat af Ordføreren med hele den Bægt, som jo tilkommer Ordføreren for Finansudvalget, men mere som et Referat af Sigtelser, der ere fremsatte af andre. Sagen er nemlig saa meget mere betydningsfuld, og jeg beklager Sigtelsernes Fremkomst her saa meget mere, som der særlig i de her fremsatte Sigtelser, thi der indeholdes ogsaa grumme mange andre i Pjecen, indeholdes Sigtelser ikke for uheldig, mindre dygtig Embedsførelse — thi saadanne foreligge ikke, og jeg forvarer mig allerede paa Forhaand imod, at mine Udtalelser her vedkomme hele Spørgsmaalet om, hvorvidt den nuværende Direktør for Frederiks Hospital har gjort Fyldest, hvorvidt de Forventninger, man har næret, ere opfyldte ved den nuværende Ordning, det forvarer jeg mig altsaa imod, og det vil jeg slet ikke komme ind paa — men de Sigtelser, som ere fremkomne, og som nu ere fremdragne her af den ærede Ordfører, havne alle i dette, at